

Anul 65

Seria II

Nr. 796

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Deva

# ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri  
27 martie 1963

8 pagini —

15 bani

## ÎNTRECEREA ARTIȘTILOR AMATORI



Duminică de duminică, în zeci și sute de centre intercomunale de concurs din întreaga țară se întâlnesc în întrecere, pe scenele căminelor culturale, formații corale, instrumentale, de dansuri, brigăzi artistice de agitație, soliști vocali, instrumentiști și dansatori, ale căror spectacole sînt aplaudate cu o deosebită căldură de către țărani colectivști. Această largă și entuziastă competiție artistică îmbracă pretutindeni o adevărată haină sărbătorească, devenind o vie manifesta-

re a cîntecului, dansului și portului nostru popular. La centrele de concurs care au avut loc zilele trecute la Sloenești și Dioști, regiunea Oltenia, la Rătești-Argeș, la Șieu-Odorhei, Lechința, regiunea Cluj, și în multe altele, sălile căminelor culturale au devenit neîncăpătoare, numărul spectatorilor variînd între 600 și 1 000 la fiecare fază de concurs. Participarea largă a țărănilor colectivști la spectacolele amatori dovedește cît de mult a crescut interesul acestora pentru valorile culturii și artei noastre realist-socialiste, cît de mult au crescut cerințele cultural-artistice în condițiile actuale, ale satului colectivizat.

Acest fenomen specific revoluției culturale socialiste dovedește totodată varietatea genurilor artistice pe tărîmul cărora se afirmă talentul viguros al poporului nostru, dovedește că mișcarea de amatori — datorită condițiilor create de către partidul și guvernul nostru — a devenit o puternică forță artistică pusă în slujba educării socialiste a maseilor.

Pretutindeni se manifestă un interes deosebit pentru acest al VII-lea concurs republican. Pretutindeni căminele culturale au depus stăruințe înzecite pentru a face din această întrecere artistică un mijloc eficient de dezvoltare multilaterală a activității artistice de amatori. Este demn de relevat, bunăoară, faptul că multe cămine culturale și case de cultură, pregătindu-se pentru concurs, au ajuns într-un timp scurt să organizeze mai multe formații pentru ca să poată lărgi sfera de cuprindere a manifestărilor artistice organizate pe plan local și să răspundă astfel la unul din obiectivele principale ale întrecerii, și anume: **intensificarea și dezvoltarea continuă a activității formațiilor prin sporirea numărului de spectacole și concerte în scopul deservirii cultural-artistice a unui număr din ce în ce mai mare de spectatori.** De altfel căminele culturale ce vor deveni frunzașe în realizarea acestui obiectiv vor cuceri cupa „**Pentru cea mai bună activitate artistică**” ce va fi acordată de către Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă.

Vom relata, în rîndurile ce urmează, cîteva exemple pentru a ilustra această impetuoasă dezvoltare a mișcării artistice amatoare. La căminul cultural din Țigănești, de pildă, — cunoscut de la concursurile trecute prin formația sa de dansuri premiată de cîteva ori la fazele republicane ale artiștilor amatori — au luat ființă cu prilejul noului concurs un cor de peste 100 de persoane, două brigăzi artistice de agitație, o formație de fluierași, una de cimpoi și alta de muzicuțe și încă o formație de 12 perechi de dansatori (pe lîngă cea veche). Aceste formații au susținut, pînă în prezent, 5—6 spectacole în comuna Țigănești și alte 4—5 spectacole în satele învecinate. La casa de cultură din Huedin, care pînă mai ieri nu desfășura o viață artistică mai susținută, activează în prezent un cor de 140 persoane, o orchestră populară și una semisimfonică, o brigadă artistică de agitație (care a prezentat numai în ultima vreme peste 10 programe în localitate și în împrejurimi), o fanfară și o echipă de dansuri.

Dacă generalizăm, la nivelul raioanelor sau regiunilor, acest fenomen de creștere a numărului de formații și de dezvoltare multilaterală a activității artistice ajungem la cifre care demonstrează în mod elocvent succesul înregistrat în acest domeniu față de concursurile precedente. În regiunea Cluj, de exemplu, participă la concurs 431 coruri (față de 353 la al VI-lea concurs), aproape 600 echipe de



OȚELAR

Foto L. TIBOR (Din expoziția „Viața nouă a patriei”)

dansuri față de 538, circa 400 brigăzi artistice de agitație față de 220, 100 de formații instrumentale față de 66, și 2 400 soliști vocali, instrumentiști și dansatori față de 1 300. Numai în raionul Năsăud, bunăoară, au luat ființă 15 noi formații de fluierași care se întrec să ajungă sau poate chiar să depășească cunoscuta formație de trișcari din Leșul-Ilvei, laureată de mai multe ori la concursurile artistice pe țară. Și acest fenomen se manifestă aproape în fiecare regiune într-un gen sau altul.

În regiunea Iași, numărul corurilor a crescut de la 363 la peste 500, în regiunea Oltenia, cel al brigăzilor artistice de agitație a ajuns de la 447 la peste 630, iar în regiunea Argeș numărul acestora s-a dublat ajungînd de la 398 la aproape 800. Desigur că aceste creșteri înseamnă în primul rînd o cuprindere a unui număr mai mare de oameni ai muncii de la sate la formele vieții cultural-artistice, o sporire a numărului de programe noi, educative și mobilizatoare prezentate tot mai frecvent pe scenele căminelor culturale în fața unui număr tot mai mare de țărani colectivști, înseamnă un mijloc tot mai eficient de satisfacere pe scară din ce în ce mai largă a cerințelor cultural-artistice ale oamenilor muncii de pe ogoare. Totodată trebuie să menționăm faptul că desfășurarea fazei intercomunale dovedește priceperea și buna orientare a formațiilor în alegerea unui repertoriu adînc ancorat în actualitate, care include în principal cîntece de masă, programe

noi de brigăzi artistice de agitație cu o mare forță agitatorică și mobilizatoare, dansuri populare, lucrări de folclor nou etc., aducînd astfel o contribuție de seamă la educarea și mobilizarea oamenilor muncii pentru îndeplinirea sarcinilor politice și economice ce le stau în față.

O preocupare întîlnită mai des decît la concursurile trecute o constituie interesul crescînd pentru promovarea unor forme sau genuri noi cum sînt ansamblurile de cîntece și dansuri, colectivele de operetă sau grupurile folclorice, orchestrele semisimfonice sau colectivele de balet în scopul sporirii mijloacelor de educație estetică a oamenilor muncii din localitățile respective. De asemenea, de data aceasta, tot mai multe formații de dansuri se îndreaptă cu mai mult curaj spre abordarea dansului cu subiect. Se poate spune, deci, că gama preocupărilor, a căutărilor și manifestărilor artistice organizate în cadrul actualului concurs este mult mai largă față de întrecerile artistice precedente, fapt ce ne dă convingerea că al VII-lea concurs va aduce pe întreaga perioadă de desfășurare un aport tot mai însemnat la lărgirea sferei de cuprindere a oamenilor muncii de la sate la manifestările cultural-artistice din cadrul căminelor culturale, la dezvoltarea continuă a mișcării artistice amatoare.

N. NISTOR

directorul Casii Centrale a Creației Populare



## BRIGADIER ȘI ACTIVIST CULTURAL

De pe scena căminului cultural din Praid vorbește un om de vreo 50 de ani. E un bărbat subțirel, cu fruntea înaltă și cu privirea ageră și pătrunzătoare. Vorbește când calm, cu fraze simple și clare, de parcă ar ține o lecție la catedră, când mai sfătos, povestind degajat de parcă ar fi într-un cerc de prieteni. Ascultând cât de amănunțit și exact le explică oamenilor din sală cum au lucrat pământul ca să obțină producții mari de porumb, ce soiuri de semințe au însăminat, ce îngrășăminte au folosit, ai crede că-i inginer agronom. Apoi, când redă întâmplări din lupta dusă cu unii oameni pentru aplicarea întregului complex agrotehnic, vorbește ca un povestitor.

„Am luptat nu numai cu pământul ci și cu unii oameni și n-a fost o luptă ușoară. Să vedeți. Brigada a treia a avut anul trecut un lot de unde trebuia să obțină 5 000 kg boabe de porumb la hectar. Ne-am sfătuit asupra celor ce aveam de făcut și am pornit la treabă. Am făcut lucrările de pregătire a solului, am îngrășat pământul cum scrie la carte și totul a mers ca pe roate până a venit timpul prașilelor. Atunci am observat că unii oameni din brigadă se uitau cam îngândurați la mine. Ce v-a apucat? — i-am întrebat într-o zi, dar ei dădeau din cap și tăceau. Căutam să dau de urma acestei îngândurări, dar degeaba. Într-o zi, la prașila a doua, când porumbul era mai mare, am aflat și eu secretul. O femeie mai iute de gură m-a oprit pe cîmp: „Măi tovarășe, brigadier, mi-a zis ea, noi te-am înțeles și am muncit până acum întocmai cum ne-ai spus. Dar să lăsăm atâtea plante la hectar, zic, n-o să fie bine. N-am lăsat porumbul așa de des de când mă știu și doar nu sint copil. Cine a mai auzit 40 000 de fire la hectar? Mă tem să nu prăpădim recolta, tovarășe brigadier”.

Am stat eu pe gânduri, am în-

cerat să-i lămuresc. Am luat cu mine la cîmp cărți despre cultura porumbului și le-am citit oamenilor acolo pe loc paginile în care se vorbea despre desimea plantelor și despre experiența altor gospodării. Toamna, de pe lotul amintit am cules cite 5 270 kg boabe la fiecare hectar față de 3 300 kg cit a fost media în gospodărie. Când am evaluat recolta de porumb mă trezese la cîntar cu femeia aceea guralivă și ce credeți că-mi spune: „Tovarășe, de ce n-am putea scoate o recoltă ca asta de pe întinderi și mai mari?”

...Mihai Sütö, acesta este numele omului pe care-l ascultau cu atîta atenție cei aproape 500 de colectivști din Praid, nu e de prin părțile locului. A venit aici la Praid tocmai din Chendu Mare, împreună cu președintele și inginerul gospodăriei, ca în cadrul unei „serii tematice” organizată de Casa de cultură a raionului Tg. Mureș despre „Căile de întărire și dezvoltare a gospodăriei” să împărtășească din experiența gospodăriei lor. (Gospodăria colectivă din Chendu Mare are o vechime de 13 ani, iar cea din Praid s-a înființat de-abia în 1962.) El nu este numai un bun brigadier, ci și un vechi activist cultural. Ca membru al colectivului de conferențieri din Chendu Mare, a urcat deseori scena căminului pentru a le vorbi oamenilor despre problemele importante ale gospodăriei și despre experiența brigăzii sale. Oamenii l-au ascultat de multe ori nu numai ținînd expuneri, ci și atunci cînd, în cadrul „serilor de calcule”, demonstra la tablă rentabilitatea unor ramuri de producție ale gospodăriei, l-au apreciat și atunci cînd vorbea în cadrul serilor de „întrebări și răspunsuri”. Dar nu numai în Chendu Mare e apreciat brigadierul și conferențiarul Mihai Sütö. E cunoscut și în satele învecinate.

Pasiunea lui Mihai Sütö pentru activitatea culturală nu se rezumă numai la activitatea de conferențiar. Cînd corul căminului cultural din Chendu Mare, format din 80 de persoane, dă concerte în localitate sau în deplasări, în mijlocul coriștilor poate fi văzut și el întotdeauna, cîntînd cu aceeași dăruire cu care vorbește în fața oamenilor. Membrii brigăzii a treia de cîmp din Chendu Mare pe care o conduce îl apreciază pe brigadierul lor nu numai pentru priceperea și buna organizare a muncii, ci și pentru dragostea cu care se ocupă de ei ca să-i ajute să-și lărgească orizontul cultural.

De multe ori îl poți găsi, în vreo pauză de lucru, adunînd oamenii, citîndu-le fragmente din cărți de literatură sau prezentîndu-le cite o broșură agricolă. Deseori după rula-reă vreunui film, Mihai Sütö își strînge oamenii din brigadă și discută cu ei despre eroii și învățămintele desprinse din film. Faptul că mai bine de jumătate din membrii brigăzii sale sint cititori permanenți ai bibliotecii, că aproape 30 dintre ei (brigada numără 110 membri) sint artiști amatori în diferitele formații artistice ale căminului, se datorește în bună măsură și brigadierului Mihai Sütö.

## BIBLIOTECAR: PROFESIE, PASIUNE

Cînd a fost numit bibliotecar nu împlinise decît 18 ani. Biblioteca pe care a preluat-o avea o activitate modestă: doar 300 de cititori, într-o comună cu circa 2.500 de suflete. Tînărul firav și tăcut se întorsese în satul lui de la școala de bibliotecari cu o mare dragoste pentru profesia pe care și-o alesese. Iubea nespus de mult cărțile și dorea din toata inima să le vadă îndrăgite de toți oamenii din comună. La școală învățase multe din tainele acestei înțelepturii și se gîndea deseori cum va trebui să arate biblioteca din satul lui de lingă Luduș Visase, pe cînd era elev, ca biblioteca din sat să fie întotdeauna plină de oameni, veniți să împrumute cărți sau să le aducă pe cele citite și care să discute cu pasiune despre învățămintele cuprinse în ele. Își imagina în acele clipe cum în timpul liber, în fiecare casă, oamenii se așează lingă o masă, cu cite o carte în mînă.

Cu acest vis s-a întors la Iernut, în toamna lui '54, tînărul Ion Bonta. Își amintește și azi de acele zile de toamnă cînd a pășit pragul bibliotecii și cînd a încercat primele greutăți în viața lui de bibliotecar. Trecură citeva săptămîni, dar graficul cititorilor rămăsese aproape neschimbat. Nu era încă nimic din atmosfera aceea de bibliotecă animată pe care și-o închipuise la școală de atîtea ori. De unde să înceapă? Cum să urnească lucrurile din loc? — erau întrebările care-l frămîntau în multe din noptile fără somn. Într-o zi a bătut la ușa sediului organizației de partid. L-a căuta pe secretar și i-a împărtășit toată frămîntarea lui. I-a cerut sfatul. „Apoi și munca cu cartea e în primul rînd o muncă cu oamenii. Nu toți înțeleg încă destul de bine rostul cărții. Dacă nu vin la bibliotecă, caută și du-te dumneata la ei. Cînd o să prindă gustul cititului o să vină ei la bibliotecă, n-ai nici o grijă”... Așa i-a spus secretarul organizației de partid.

Peste citeva zile Ion Bonta putea fi văzut, alături de alți tineri, colindînd satul cu cărți. Își amintește și azi de unii oameni care spun: „N-avem timp pentru citit”. În cele mai multe locuri însă i-au primit cu dragoste. S-au mai întimplat însă și cazuri cînd unii se interesau mai amănunțit de conținutul cărților, iar tinerii care le recomandaseră n-au prea știut ce să le răspundă, deoarece nici ei nu le citiseră.

Asta i-a pus pe gânduri. Și atunci au hotărît ca nici o carte să nu mai fie recomandată fără ca ei să cu-

noască bine și conținutul ei. Nu puteau să le citească pe toate și atunci au cerut ajutorul cadrelor didactice. Împreună, întocmeau scurte rezumate ale cărților pe care le colportau. La biblioteca din Iernut se păstrează și azi texte scurte despre conținutul unor cărți ca: „Mitrea Cocor” de M. Sadoveanu, „Descult” de Zaharia Stancu, „Brazdă peste haturi” de Horvath Istvan, a unor cărți de Tolstoi, Gorki și Solohov, mărturii ale primelor luni din activitatea lui Ion Bonta și a colectivului său. E impresionant să răsfoiești arhiva bibliotecii, atît de bine pusă la punct, să privești paginile îngălbenite care vorbesc de acțiunile de masă cu cartea, începînd cu cele întreprinse la cercurile de citit, pînă la consfăturile cu cititorii, de la recenzii și pînă la procesele literare pe care colectivul bibliotecii le organizează în ultima vreme nu numai în comună, ci și în satele învecinate.

De la citeva sute de cărți citite în 1953, biblioteca din Iernut a parcurs un drum mare. În 1962, în comună s-au citit peste 16.000 de cărți, iar din cei 1.337 de cititori din centrul de comună, circa 600 sint colectivști care lucrează direct în producție. La Iernut demult nu mai e nevoie să mergi cu cartea la casele oamenilor. Azi, bibliotecarul le duce cărți doar celor citeva bătrîni cărora le e greu să vină la bibliotecă și care de ani de zile sint cititori pasionați.

Dacă și-ar fi întocmit un jurnal personal, ar fi notat multe întâmplări impresionante din munca sa de bibliotecar. Într-o zi, cînd era peste măsură de ocupat, se înfățișă la bibliotecă o femeie. A vrut neapărat să vorbească cu el. „Am venit la dumneata — spuse ea — să mă ajuți și ca secretar al comitetului U.T.M. și ca bibliotecar”. Și femeia și-a spus durerea. Băiatul ei, Petre Cremene, în vîrstă de 17 ani, a terminat clasa a 7-a încă în 1961. De atunci stă acasă degeaba. Nu vrea să învețe nici o meserie. „Ajută-mă, tovarășe Bonta — îl rugă femeia. — Băiatului îi place să citească. Vorbește cu el, dă-i cărți din care să învețe cum trebuie să fie omul în viață”. Ion Bonta a luat fișa de cititor a băiatului și și-a dat seama că lectura lui Petre Cremene n-a fost destul de bine îndrumată. Apoi a staț de vorbă cu el, a căutat să-l cunoască mai bine și i-a ales cărți pe care să le citească. I-a dat „Povestea unui om adevărat” de Boris Polevoi, și alte cărți legate de bucuria muncii, cărți care redau profilul moral al tineretului nostru. Într-o zi, rula în sat filmul sovietic „Drumul vieții”. L-a chemat pe Petre Cremene și au mers împreună să-l vadă. Au discutat mult pe marginea acestui film. Și asemenea discuții despre filme și cărți, despre eroii acestora au avut multe. Cu ajutorul organizației U.T.M., cu ajutorul lecturii a reușit să-l convingă pe tînărul Petre Cremene să-și schimbe felul de a fi, de a înțelege viața. Azi el învață meseria de sudor și este apreciat de tovarășii lui de muncă.

Un colectivist, bun cititor, mi-a povestit cu mîndrie faptul că lui Ion Bonta i s-a oferit un post cu un salariu mult mai mare decît cel de bibliotecar și că el nici n-a vrut să audă de așa ceva.

Sint nouă ani de cînd Ion Bonta e bibliotecar la Iernut. Azi, biblioteca pe care o conduce e fruntașă pe regiune, cu o activitate model. Dar Ion Bonta, candidatul de partid, nu se oprește aici. Se gîndește la înfăptuirii noi.



Colectivul de conferențieri a căminului cultural din Lipănești, regiunea Ploiești, întocmind planul tematic de conferințe pentru luna aprilie în sprijinul lucrărilor agricole de primăvară.



De la furcană la fișate și treptat la o rasă superioară. Aceasta este grija de căpetenie a colectivităților din Melnești.

## ACEIAȘI OAMENI, ALTE CONCEPȚII

Cei din Melnești, raionul Filiași, nu s-au ocupat niciodată cu creșterea vacilor de lapte. Aceasta dintr-un fel de „înțelepciune” locală de individual, după care singurul animal de preț este cel de muncă și mai ales boul... „El trage la jug, pe când vaca de lapte stă la grajd, ca o cucoană și așteaptă s-o hrănești”. Aceasta era părerea tuturor și ca atare alte socoteli gospodărești nu-și mai făcea nimeni.

Cu atât mai semnificative sînt cele ce s-au petrecut la Melnești în numai doi ani. În 1961 au intrat pe poarta gospodăriei colective primele 60 de vițele cumpărate. Au urmat apoi altele, după care s-a trecut la cumpărarea de vaci din cele mai bune pentru producție. Anul trecut colectivității din Melnești și-au pus problema selecției, oprind pentru prăsilă tineretul din rasele perfecționate. Astăzi, la gazeta de perete aflată în fața gospodăriei, citim un articol în care se vorbește de însemnătatea creșterii animalelor. Se insistă asupra fermei de vaci. Merită să cităm următoarea frază: „Cisterna ce transportă laptele de la gospodăria de stat Goești la Craiova și-a prelungit traseul pînă la Melnești”. Au cerut-o colectivității, ca să-și transporte laptele contractat.

Adeseori, la cercul agrozootehnic, în cadrul lecțiilor despre creșterea animalelor s-a subliniat în mod deosebit însemnătatea asigurării bazei furajere, a alcătuirii rațiilor și administrării lor la animale pe specii etc. Au fost și păreri contrarii. Cu privire la economisirea furajelor, unii erau de părere să se reducă din rații. Părerea nu era de neluat în seamă. S-au găsit și unii care cereau reducerea rațiilor numai la vacile cu lapte. „Să se dea mai mult la boii de muncă”. Cursanții însă nu învățau numai de florile mălului. O dată stăpîni pe învățatură, vin cu argumente științifice. „Cum să reduci rația la animalele care îți dau producție și aduc venituri în tot cursul anului, fie vară, fie iarnă?”. Calculele și argumentele aduse nu puteau fi combătute.

De redus, s-au mai redus rațiile ce-i drept, asta însă fără să sufere nici un animal. S-a pornit de la constatarea făcută de inginerul Gheorghe Popa, președintele gospodăriei: „Se mai face risipă de furaje. Principalul e ca tot furajul să fie consumat în întregime. Vom aplica deci metoda furajării repetate. La bovine de 5 ori pe zi”. Metoda constă în faptul că aceeași rație ce se dă o singură dată și pe care animalul de obicei nu o consumă în întregime, se va administra de două ori. Economia constă în consumul total al rațiilor, chiar dacă furajul e de calitate inferioară. Dacă din cantitatea totală de furaje se economisește prin consum fie numai 15 la sută, asta reprezintă sute de tone, adică se acoperă deficitul și animalele nu au de suferit nimic. Furajele ajung acum pînă la noua recoltă.

La Melnești se vorbește acum de rasa de vaci „brună” și „tărcată rominească”, de oi „karakul”, de porci „Landrace” și păsări „Rhode-Island”. Planul prevede 1160 capete de animale pentru anul acesta, plus 700 păsări matcă și 3000 pentru vînzare,

Preocuparea impune asigurarea unei baze furajere corespunzătoare. Semănatul plantelor furajere a început.

Se cultivă pentru prima oară borceagul și iarba de Sudan, se organizează pășunea artificială. Această pășune însămințată va da circa 18000 kg furaje la hectar. Mai înțîlnim la cei din Melnești ceva nou: interesul pentru ca plantele furajere să nu fie cultivate numai pe terenurile cele mai slab productive. Și în această schimbare de mentalitate se vede rodul muncii de educație și al învățămîntului agricol. La Melnești însă nu se vorbește numai de suprafețe de teren destinate plantelor furajere, deși ele ocupă un loc însemnat: peste 150 hectare cu diferite plante, la care se adaugă peste 400 hectare cu porumb și sorg pentru siloz, porumb masă verde în cultură dublă, dovleci în cultură intercalată.

În gospodărie există însă rezerve înseminate, cărora consiliul de conducere le acordă atenția cuvenită. Timpul capricios al acestui început de primăvară nu i-a împiedicat pe colectivități să grăpeze și să curețe pășunea de mărăcini. Gospodăria va planta în această primăvară 40 hectare cu pomi fructiferi în terase. Lucrările au și început. Tînăra livadă va trebui să dea încă din primul an producție și anume, producție de mazăre și dovleac pentru furaje. În comună există o plantație de salcimi. Poate fi valorificată? Desigur. Pe intervale poate fi cultivat porumb pentru siloz. E vorba de circa 20 de hectare. O altă sursă de furaj o constituie pădurile propuse pentru defrișare în acest an. La începutul lunii august frunzarul de pe aproape 200 hectare va fi strîns și folosit ca furaj pentru ferma de ovine. Pădurea nedefrișată oferă o bogată sursă de iarbă bună pentru pășunat. Cine nu știe cită cantitate de rogozuri se află pe bălți? Rogozurile uscate nu sînt consumate prea bine de către animale. Insilozate însă împreună cu secară masă verde și porumb constituie un furaj de foarte bună calitate. Știința agricolă recomandă acest procedeu și colectivităților nu le mai este străină acum metoda.

Cei din Melnești însă vād mai departe. Pentru anul viitor au luat măsuri să-și construiască bazine pentru prepararea furajelor grosiere (paie și coceni tocați) în scopul ridicării valorii nutritive a acestora și folosirii lor integrale în furajare după metoda: „Paie și coceni tocați, apă fiartă cu sare, carbonat de calciu și eventual meiasă. Se amestecă bine în bazin și... gata o masă pe cît de economică pe atît de gustoasă”.

De specialitate, președintele gospodăriei, tovarășul Popa, e zootehnist. E tînăr, cu multă putere de muncă și entuziast. Se bucură firește de fiecare realizare. L-am întrebat cărui fapt îi acordă în prezent semnificație deosebită.

— Voi răspunde pornind de la cîteva propuneri. Vorbind despre animale, cei mai mulți colectivități spun: „Să le sporim mereu numărul. Iar dacă-i vorba de valorificat, atunci să mai vindem din boi să cumpărăm vaci și alte animale de producție.”

„Să mai vindem din boi”. Așa ceva n-ar fi spus altădată nimeni, să-l fi picat cu ceară.

Faptul vadește o profundă și semnificativă schimbare de mentalitate.

CL. MUNTEANU

Sporirea numărului de animale depinde în măsură hotărîtoare de organizarea unei baze furajere care să asigure în tot timpul anului furaje de calitate. Numeroase gospodării colective frunțate în creșterea animalelor au acumulat o experiență valoroasă, care se cere să fie larg popularizată.

Semănatul a început în numeroase regiuni și raioane. Este timpul cînd, de fapt, se execută pe suprafețe mari o serie de lucrări și anume: îngrijirea pășunilor, semănatul tuturor culturilor furajere din epoca întîia și se iau o serie de măsuri pentru extinderea mai ales a conveierului verde. În toate gospodăriile colective se mai găsesc însă însemnate rezerve în vederea sporirii cantității și calității furajelor.

Un sprijin prețios în această privință îl pot da căminele culturale prin toate formele de activitate și mijloacele de care dispun. Răspîndirea experienței înaintate a gospodăriilor colective din cuprinsul regiunii, raionului, organizarea de convorbiri, seri de calcul pe plan local, s-au dovedit deosebit de mobilizatoare. Activitatea artistică și îndeosebi brigăzile de agitație, cele mai operative formații, pot da o contribuție importantă incluzînd în programul lor aspecte din munca și preocupările locale pentru asigurarea unei baze furajere corespunzătoare.

## CĂMINUL CULTURAL ȘI... NAVETA

Coșoveni, 21 martie. Timp noros și rece. Fulgii de zăpadă aduși de vînt nu prevesteau o zi prea bună pentru munca la cîmp.

La brigada de tractoare Ion Chiroiu, șeful brigăzii cerceta supărat starea timpului. Se adresa băieților:

— Afurisită vreme. Ce ziceți?

— Pornim — sosi răspunsul. — Terenul permite. Nu mai așteptăm.

Și au pornit. 11 tractoare și tot atîția mecanizatori, împreună cu Marin D. Paraschiu, președintele gospodăriei și inginerul Adrian Stănculescu.

I-am revăzut după amiază la cîmp. Discuțiile au pornit de la necesitatea urgentării semănatului din epoca întîia.

— Sămînța e asigurată — ne arată președintele. — La ovăz și mazăre folosim sămînța din producție proprie. Ne-am îngrijit de asta din toamnă, de cînd ne-am propus dezvoltarea șeptelului proprietate obștească.

Urmează un șir de date. Sute de hectare vor asigura o puternică bază furajeră. Se vorbește de culturi duble, intercalate, de sporirea suprafeței la lucernă și alte culturi furajere cu valoare nutritivă ridicată. Lucerna, ovăzul, mazărea, porumbul pentru siloz, iarba de Sudan, secara pentru masă verde, vor ocupa nu mai puțin de 250 hectare. La acestea se mai adaugă cele 40 hectare cu orz semănat în toamnă, 560 hectare cu dovleci în cultură intercalată și 60 hectare cu porumb masă verde în cultură dublă.

Sînt planuri pe care colectivității din Coșoveni au pornit să le realizeze. Planuri care ar trebui, și bine ar fi dacă ar sta și în atenția consiliului de conducere al căminului cultural.

Din păcate însă, activul cultural al căminului și mai cu seamă membrii corpului didactic nu sînt la curent cu multe din problemele gospodăriei colective. Tovarășul Victor Preda, directorul căminului cultural, locuiește la Craiova și face naveta. În aceeași situație sînt și alte cadre didactice care, făcînd naveta, nu contribuie la desfășurarea unei temeinice activități culturale în comună. Mai trebuie adăugat însă că nici cadrele didactice care locuiesc în Coșoveni, nu fac mult mai mult ca navetiștii, în privința muncii culturale. Rezultatul: căminul cultural stă mai mult închis, iar din cele 25 de cercuri de citit numai 10 activează.

Gospodăria colectivă din Coșoveni dispune de o suprafață mare de teren și de un sector, zootehnic în plină dezvoltare. Se dezvoltă legumicultura, se construiește un complex pentru 10000 de păsări. Dezvoltarea gospodăriei colective pune probleme noi în fața sutelor de familii de colectivități. Aceasta trebuie să fie în centrul atenției căminului cultural, în frunte cu tovarășul Preda, să preocupe îndeaproape toate cadrele didactice, chemate să contribuie la desfășurarea unei susținute activități culturale în Coșoveni.

C. MUREȘ



Marlei Diaconu din g.a.c. Melnești îi este nespus de dragă îndeletnicirea de crescătoare de vițel.

reportaj de  
ELISABETA ABR  
și  
LASCAR STANCO

## TINEREȚEA OĂMENILOR

Vădenii se arată a fi păstrători ai tradiției și în port. Ion Mihnea a lui Pătru Gorgan este un flăcău chipes, cu armata încă nefăcută. În gospodărie e păcurar la oi. E neîntrecut în a cînta din tulnic și în zilele cînd e serbare la cămin se umple sala pînă la refuz dacă se știe că vine și a lui Gorgan. La îmbrăcăminte se poartă așa cum s-a purtat și bunicul și străbunicul și răsstrăbunicul lui: pană mîndră la clop, gubă de lînă, curea cu bumbi și patru cătărămi.

Locul întîlnirii noastre cu Ion Mihnea a lui Pătru Gorgan este grăitor pentru orizontul cultural al unui tînăr din zilele noastre. Era zi de tîrg la Sighet, iar el a ținut să-și umple timpul liber vizitînd Muzeul etnografic. S-a oprit în fața hrăbincii<sup>2)</sup> luată chiar din Vad, în fața vitrinei unde stau cujelcile împchistrite<sup>3)</sup> ce le fac păcurarii și le dăruiesc mindrelor.

Lîngă plugul de lemn s-au oprit mai mulți. Badea Grigore Moiş din Ferești, care a venit la muzeu să-l întrebă pe director dacă n-are trebuință de bordeiul lui cel vechi, că tot vrea să-l dărime, să-și facă casă nouă, explica tinerilor care n-au apucat a vedea ciudătenii din acelea:

— Măi flăcăi, am avut și eu un plug de lemn în tinerețea mē de l-am pus pe foc împreună cu sărăcia mai amu cîțiva ani numa.

Spun unii că femeile ar ține mai mult la tradiție decît bărbații. Iat-o, de pildă, pe lelea Domnica Greble din Coroeni, raionul Lăpuș. A pus astă toamnă războiul de țesut și de atunci te miri ce a putut să iasă din mîinile ei: ștergare înflorate, lepedee cu cipci<sup>4)</sup>, cuverturi de lînă în culori ce bucură ochii. Lelea Domnica pregătește zestre pentru feciorii...

O ceartă destul lumea pentru asta. Întil, dacă feciorii ar fi fete, mai treacă-meargă, dar așa... Și-apoi ce rost are să te trudești atîta cînd la boldă<sup>5)</sup> găsești de toate!

— Ascultă Domnică! Feciorul tău cel mare, care-i la Politehnică la Timișoara, o să-și ia nevastă de la oraș și nu va avea nevoie de lucrurile țesute de tine. Feciorul cel mic încă vrei să-l dai la școală. Ce trebuie să te trudești atîta?

— Nu-i trudă pentru mine, ci bucuria inimii — răspunde Domnica Greble — că tot ce-i frumos îmi place. Nu vreau să se piardă frumuseți ce-am învățat a face.

Dragostea pentru frumos a Domnicăi nu se manifestă numai lîngă războiul de țesut. E comunistă și a învățat că frumusețea morală a omului se oglindește în munca sa. A făcut în anul care a trecut aproape 200 zile-muncă la cîmp, deși e trecut de prima tinerețe. E deputată în sfatul popului regional și socotește că e frumos să fii întotdeauna în fruntea acțiunilor de interes obște. E mamă de copii și știe că e frumos să-i crești folositori patriei și ea așa i-a crescut. Pe masa acoperită cu o cuvertură țesută de mina ei, Domnica Greble are întotdeauna un vraf de cărți. Cele care-i plac mai mult le povestește din fir a păr vecinelor ce vin să mai schimbe o vorbă. Inseamnă că știe să prețuiască frumusețea gîndului și-a inimii, că știe să cultive asemenea frumuseți și sieși.

Să înțelegi că omul zilelor noastre trebuie să trăiască frumos din toate punctele de vedere, inseamnă să ai sufletul tînăr. Și chiar dacă îți place să țesi covoare cum țesea și bunica din Măgoaja, care poate l-a cunoscut pe Pinte Viteazul, sau să-ți pui cămașă bătută cu mărgelile și fluturi, cum purta și bunica, pe cămașa ta strălucеște ceva ce bunica n-a avut: Medalia Muncii și Medalia „În cinstea încheierii colectivizării agriculturii”.

<sup>2)</sup> Hrabincă = pieptene pentru cînepă.  
<sup>3)</sup> Cujelca împchistrită = furcă de tors împodobită cu scrijelituri.  
<sup>4)</sup> Lepedeu cu cipcă = cearșaf cu danțelă.  
<sup>5)</sup> Boldă = magazin.

## Corul spicelor

Noi creștem și ne legănam în soare,  
Ne răsățăm în vînt — o mare  
de verdeață,  
Purtăm spre zări cîntări de bucurii  
și imnuri noi, și sete de viață.  
Ca miine noi vom da în pîrg  
Bogat pătînd al muncii sîrg.

ȘTEFAN BELLU

Într-o baladă despre Pinte Viteazul, haiducul originar din Maramureș, care „Oamenii din robii scoțea / Și cu dinșii se-nfrăța, / se povestește cum Pinte, miniat peste măsură pe hapsinul său stăpin, a hotărît să ia drumul codrului, drumul libertății. Ca semn al hotărîrii luate, Pinte a înțipt toiașul în pămînt și l-a lăsat acolo. Iar toiașul lui a prins rădăcini în glie, s-a făcut copac falnic, rotat.\*) Frumoasă întru chipare a năzuinței de libertate și a încrederii în viitor, a încredințat versului cîntal de generații, autorul popular al baladei.

Aidoma Copacului Pintii a crescut și Maramureșul în anii noștri, devenind un ținut „mîndru”, „Cum n-a fost nicicînd / Numă-n vis și-n gînd” — după cum glăsuiesc cîntecele noi, izvodite în anii noștri.

Ca și întreaga țară, Maramureșul cunoaște din plin bucuria vieții noi, simțămînt pe care un bard popular din Văleni îl exprimă astfel: „Bucurie, mîndră floare / Ai șters lacrimi și sudoare / Și ne-ai dat și nouă soare / Și lumina și hodină / Și trai bun la masă plină / Că de-atunci tăt înflorēști / Și tăt satu-întinerești”.



Noi construcții de locuințe ale colectivștilor din comuna Mocira, raionul Baia Mare.

## TINEREȚEA SATELOR

Sate-tinerite în bucurie! Le-am întilnit peste tot. Iată unul. Îi spune Vad, și-i lîngă Sighet. Te-ntîmpină cu porțile-i înalte, masive, din lemn de ulm, măiestru sculptate. Tradiționalele porți maramureșene.

De-ar fi să judeci felul de viață al oamenilor după înfățișarea satului, ai zice că se desfășoară sub semnul tradiției. Iată, la numărul 61 tocmai se găte o nouă poartă. Viitoarea gazdă, Gheorghe Corneștean, l-a rugat pe meșterul Borodin așa: să se ducă la muzeu la Sighet, să se uite bine la fotografia ce înfățișează poarta din Vad expusă la Muzeul Satului din București. Și-apoi să-și ascute bine ghinul<sup>1)</sup> că el vrea o poartă cu colacii la fel împletii.

Meșterul s-a mirat foarte mult de o asemenea dorință. Mai tîrziu însă l-a aflat țilcul. Poarta ce se află la București a fost cîndva a socrului lui Corneștean. A fost dusă la muzeu pe cînd Maria, soția lui era încă copilă și în sufletul ei s-a produs atunci o durere mare. Pentru țărani din Vad a sta fără poartă inseamnă un lucru cumplit. Bătrînul a murit însă fără să-și poată vedea poarta refăcută. Maria a crescut, s-a măritat, are și copii acum, dar în sufletul ei a rămas la fel de vie dorința de a avea o poartă la fel cu cea expusă în București și a hotărît în sine ei ca în momentul cînd „starea” îi va permite, să-și realizeze visul.

I se împlinește acest vis în primul an de cînd e colectivistă. Poarta va fi gata pînă în ziua cînd se va serba un an de la înființarea gospodăriei lor colective, în așa fel încît sărbătoarea tuturor din comună să fie cîntită și prin împlinirea unei vechi dorințe personale...

\*) Balada a fost culeasă de un pasionat cercetător amator de folclor din Tg. Lăpuș, Nistor Chira, și care are pînă în prezent nu mai puțin de 1.500 bucăți folclorice culese și în mare parte publicate.

Spun unii, specialiști în probleme de etnografie, că împletitura de lemn de pe porțile Vadului ar reprezenta soarele. Alții zic că de fapt e o piine împletită, căreia prin părțile locului tot colac și se spune. Vasile Arba, în curtea căruia am intrat și care de asemenea își terminase de curînd poarta cu colaci, ne spunea că ar fi vorba și de soare și de piine.

Se pare că dreptatea e de partea lui Vasile Arba. Iscusita împletitură de pe porțile Vadului exprimă plastic setea pentru lumina de care în trecut nici vădenii n-au avut parte, nădejdea că o dată și o dată colacul le va ajunge pe masă. Iar acum, cînd au aflat cu adevărat gustul colacului din făina cea mai bună, cînd lumina le-a pătruns în viață, cu atît mai mult țin să înfățișeze și pe poartă ceea ce le bucură viața, ceea ce le înfrumusețează gîndul. Cine are mai multe simțăminte în suflet, mai multe de spus, face ca Petru Telepcean. A pus și el colaci pe poartă, dar sub rotocolul împletit a săpat în lemn porumbekul păcii. Nimeni în comună n-a socotit aceasta ca o încălcare a tradiției, ci ca o dezvoltare a ei, în spiritul vremurilor noastre...

În comuna Vad, se va construi o poartă mai mîndră, ca oricare alta, căreia în frunte i se va pune un semn mai drag ca oricare altul, secera și ciocanul. Poarta va străjui intrarea în gospodărie. S-au adunat lemnele trebuincioase și a fost poftit la fața locului, în calitate de „consultant”, directorul muzeului etnografic din Sighet, Francisc Nistor, care s-a arătat bucuros să supravegheze tot timpul lucrarea.

Construcția aceasta încă nu există. Dar oamenii au și botezat-o: poarta noastră.

<sup>1)</sup> ghin = cuțit special pentru modelat lemnul.









# DIN TOATĂ LUMEA

SĂPTĂMINA INTERNAȚIONALĂ

În cadrul unei conferințe de presă, președintele S.U.A., Kennedy, referindu-se la mersul tratativelor cu privire la interzicerea experiențelor nucleare, a afirmat că speranțele lui în încheierea unui tratat în această problemă „s-au atenuat”.

Dacă cercetăm însă evenimentele vedem clar că „speranțele” guvernului S.U.A. se îndreaptă nu spre încheierea unui tratat privind interzicerea experiențelor nucleare și cu atât mai puțin de dezarmare generală și totală, ci spre târâgânarea tratativelor, spre continuarea nestingherită a cursei înarmărilor nucleare.

La Conferința celor 18 state pentru dezarmare poziția delegaților occidentali este caracterizată prin rigiditate, vădind lipsa dorinței de a se ajunge la înțelegere. În prezent, de pildă cînd se discută asupra primei etape a dezarmării, poziției țărilor socialiste ca încă în această etapă să se pună capăt pentru totdeauna pericolului nuclear, i se opune planul american sprijinit de ceilalți delegați occidentali, plan care prevede ca în prima etapă a dezarmării armamentele și vehiculele de ducere la țintă a armelor nucleare să fie reduse doar cu 30 la sută.

Luînd cuvîntul la cea de a 112-a ședință plenară a conferinței Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe al R. P. Romîne a exprimat poziția delegației noastre arătînd că „trebuie să se recurgă nu la jumătăți de măsură, ci la măsuri radicale, singurele de natură să curme imensa primejdie nucleară”.

Trezește îngrijorare și activitatea diplomatică intensă pe care o desfășoară S.U.A. și alte puteri occidentale pentru traducerea în viață a planului de creare a așa-ziselor forțe nucleare multilaterale ale N.A.T.O. Conștienți de pericolul pe care acest plan îl reprezintă pentru pacea omenirii, mij de reprezentanți ai intelectualiilor, ai organizațiilor sindicale și ai altor organizații obștești din R. F. Germană au semnat un apel în care protestează împotriva tentativei de a pune arme atomice în mîinile revanșarilor de la Bonn.

Politica continuării cursei înarmării atomice, ca și a susținerii unor regimuri falimentare întîmpină o tot mai puternică opoziție și din partea poporului american însuși. Într-un articol al cunoscutului sociolog american — Lewis Mumford — se arată că „începînd din 1945, guvernul american cheltuiește o mare parte din energia națională pentru pregătirile în vederea distrugerii oamenilor pe scară largă. Această politică stranie — subliniază Mumford — este prezentată drept o metodă științifică fundamentală pentru consolidarea păcii generale și a securității naționale. Dar este absolut clar că ea a suferit un esec total în atingerea acestor țeluri...”

Marea grevă a celor 228.000 de mineri francezi a ajuns în cea de a patra săptămînă. Încercările autorităților de a silii pe mineri să reia lucrul s-au dovedit zadarnice. Valul de greve continuă să se extindă, cuprinzînd și alte ramuri ale economiei franceze.

Greva minerilor francezi relevă mai multe aspecte semnificative nu numai pentru Franța, ci pentru toate țările așa-zisei comunități economice europene (a cărei membră de vază este și Franța). Ea arată că Piața comună nu-i poate feri pe monopolii europeni de mari zguduiri sociale. Minerii francezi arată lumii întregi că nu se împacă cu perspectiva mizeriei, a bunului plac al societăților carbonifere și cu cea a șomajului de masă — urmare a politicii Pieței comune de închidere a minelor „nerentabile”. Solidaritatea oamenilor muncii din Franța și din alte țări, cu cauza dreaptă a minerilor greviști arată că, comunitatea de interese a clasei muncitoare este mai puternică decît manevrele duse ani de-a rîndul de monopoluri, pentru a debina și a nimici astfel mișcarea muncitorească.



Studenti din Londra manifestînd pentru pace și dezarmare

## Prăpădul incendiilor

La fiecare nouă minute ia foc o casă în Japonia. Așa ne arată statistica întocmită de pompierii niponi pentru cea de a doua jumătate a anului 1962. După prăpădul pe care-l fac cutremurele, erupțiile de vulcani, taifunurile, inundațiile, molimile. Iată că și incendiile se înscriu ca încă o pacoste care bîntuie această țară cu o populație atît de deasă și care, în majoritatea ei, trăiește în condiții din cele mai neomenești. Pe timpul în care a fost făcută numărătoarea pălălăilor, aflăm că au fost 29.000 de incendii, de pe urma cărora au pierit 553 de oameni, iar pa-

gubele pricinuite se ridică la 20 de milioane de yeni. Statistica nu ne arată ce măsuri

## NOTE POLITICE

s-au luat ca să se ferească avutul și casele oamenilor de incendii.

## Arme și pornografii

Funcționarii vămii din Ceylon au azvîrlit în mare 10.000 de reviste, pe care marinarii americani au încercat să le introducă clandestin, spre a le vinde populației. Bineînțeles

publicații pline de fotografii pornografice, glume scabroase și anecdote. De ce au fost ele aruncate în mare și nu arse, așa cum se obișnuiește cu o hîrtoșărie de care vrei să scapi? Fiindcă americanii, ca să le ferească de o asemenea treabă, le-au îmbibat cu o soluție specială, făcîndu-le să nu ia foc. Deși revistele au fost stropite cu benzină și aprinse, nu au ars, așa că vameșii au trebuit să recurgă la altă metodă. a- ceea de a le arunca în mare.

Sistemul imperialistilor de a pătrunde în colonii este cunoscut. Ea se face prin misionari, sticle colorate, poliție, apoi armata de ocupație. Armele vin la urmă. Ele cuceresc coloniile. După cite se vede însă americanii și-au mărit arsenalul, recurgînd la mășcări menite să-i zăpăcească și mai mult pe indigeni.

## Țap ul ispășitor

Știți cine este vinovat că rachetele americane, proiectate de la Cape Canaveral explodează prea des în aer? Ne-o spune chiar presa americană: dispeccerul stației de taxiuri din orașul apropiat Ostin. Cică el ar fi pricina căci, fără să-și dea seama, folosea o antenă radiofonică dublă, prin care transmitea șoferilor din stație comenzile pe unda pe care o foloseau și acei din Cape Canaveral, atunci cînd expediiau în Cosmos rachetele lor.

Fără comentarii!

GH. DINU

Conform tratatului de la Nassau, Anglia va achiziționa din S.U.A. rachetele Polaris, al căror preț de-abia urmează să fie fixat.



— Acum ești pus la dispoziția mea.

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

## Sub călcîiul dictaturii și al robiei moșieresti

Ca și în alte țări fasciste, în Portugalia lui Salazar mizeria și teroarea merg aîna în mîna. Țărănimea care reprezintă 60 la sută din populația Portugaliei are de suportat dublul jug al fascismului și al robiei moșieresti. Datele statistice ne arată că din pămîntul arabil al țării 99 la sută este în stăpînirea moșierilor care reprezintă abia 6 la sută din populația rurală a Portugaliei. Restul de 94 la sută, adică majoritatea populației din satele portugheze, au în proprietatea lor doar 1 la sută din pămînt. Peste 500.000 de țărani portughezi nu au nici un pic de pămînt, iar alte sute de mii de familii de mici agricultori trăiesc de pe urma unor suprafețe care variază de la jumătate de hectar pînă la 1-2 ha.

Nu-i de mirare faptul că în condițiile domniei latifundiarilor țărăni sărăcîți și ilămînziți nu pot contribui la creșterea producției agricole. Așa se explică de ce în ultimii ani agricultura Portugaliei se află în continuă decădere. Au crescut mizeria și foamea, iar ignoranța este mai adîncă ca oricînd. Mai mult de jumătate din populația țării este neștiutoare de carte.

Poporul portughez nu se va împăca niciodată cu mizeria pe care i-o hărăzesc guvernării fasciste. În luna iunie a anului trecut autoritățile portugheze au interzis ziariștilor străini să se deplaseze în regiunile Alentejo și cu deosebire în pro-

vinciile Evora și Beja din sudul Portugaliei, motivînd că acolo ar avea loc manevre militare. În realitate însă, ceea ce aveau de ascuns aceste autorități erau tulburările în rîndurile argaților de pe marile moșii, tulburări însoțite de demonstrații și greve la care au luat parte 85.000 de oameni. Aproape 100 de conducători ai mișcării au fost arestați și aruncați în închisoare.

În ce privește manevrele militare, ele au avut loc în această regiune, dar după înăbușirea acestor tulburări și au durat aproape o lună, cu scopul de a întîmida populația.

În ciuda terorii țărănimea ca și întregul popor al Portugaliei continuă lupta pentru doborîrea dictaturii fasciste, care

de 37 de ani tine țara în lanțurile mizeriei și ale terorii.

Această luptă a luat în ultimii ani o amploare deosebită. Ea se împletește azi cu lupta împotriva războiului, pe care colonialiștii portughezi îl duc în Angola, cu rezistența împotriva trimerii în această colonie a unor noi contingente de soldați, silii să lupte pentru o cauză nedreaptă în ciuda represiunilor, în ciuda creșterii valului de arestări, poporul Portugaliei este hotărît să pună capăt dictaturii și prin aceasta mizeriei și țalului.

Lupta pentru libertate a poporului portughez se bucură de simpatia și sprijinul tuturor celorlalte popoare și sîntem încredințați că ea va fi încununată de izbădă.

PETRE MARCU

## Documentar

# DIN SCRISORI

## UN OM CU „INIȚIATIVĂ”

Ca responsabil al stației de radiofrecvență din Vălenii de Munte, regiunea Ploiești, nu m-am împăcat niciodată cu unele lucruri. De pildă, cu faptul că ascultătorii s-au obișnuit ca la ore fixe să asculte un radiojurnal, un concert, o piesă de teatru. În privința aceasta, cei din Gura Viteioarei și Predeal-Sărari, aflați în raza stației noastre, știau, bunăoară, că marțea și vinerea, la 19.30 punct, se puteau instala în fața difuzoarelor și așteptau ca vocea crainicului să anunțe titlul piesei, autorul, distribuția. Vă întreb eu: de ce trebuie să li se spună încă de la început toate aceste amănunte? De ce să nu-și frămînte mintea și să le ghicească singuri în decursul emisiunii?

Poate să admită așa ceva un om cu inițiativă? Nu. Procedînd cu inventivitatea ce mă caracterizează, eu am găsit o soluție pe cît de simplă pe atît de eficientă: dau dramul stației la voia întîmplării și... asta-i tot. Am căpătat o asemenea deprindere (experiența își spune cuvîntul) că reușesc să transmit orice piesă de teatru din punctul în care ascultătorilor le vine extrem de greu, aș putea spune chiar imposibil (dar nu vreau să mă laud), să aflu numele personajelor și să mai înțeleagă ceva. Și să vedeți ce discuții se încing în fața difuzoarelor, de ție mai mare dragul să le asculti. Fiecare are o părere personală și de multe ori fiecare înțelege altceva. Oare aceasta nu înseamnă o abordare creatoare a pieselor?

Pe la începutul anului luasem inițiativa de a transmite emisiunile în salturi. Începeam emisiunea dimineața, lăsam o oră două să

funcționeze stația și apoi treceam la acumularea cantitativă a tăcerii timp de 8-9 ore în șir. După care urmau încă 2-3 ore de emisiune și iar făceam pauză. Și după cîte îmi amintesc, n-am primit pînă acum nici o plîngere din partea abonaților referitoare la oboseala cauzată de emisiunile prea lungi. (Alt gen de reclamații nu mă interesează, nu intră în sfera preocupărilor mele.)

Acum, după cum bănuiri desigur, sînt în căutarea unor noi forme de valorificare a emisiunilor stației noastre de radiofrecvență. Am încredere în dezvoltatul meu spirit de inițiativă, așa că n-am să solicit ajutorul nimănui. Mă gîndisem într-o vreme să cobor în mijlocul beneficiarilor acestor emisiuni. Dar oamenii sînt atît de nerecunoscători încît, mai poți ști, poți avea surprize neplăcute și ar fi păcat ca „succesele” înregistrate pînă acum să fie umbrite de cine știe ce aprecieri... nu, vă rog să nu pomeniți cuvîntul critică. Nu-mi place de loc cum sună.

Stau cu plăcere la dispoziția oricui dorește să învețe din bogata mea experiență. Pînă în prezent nu s-a arătat nici un amator. Cum? Spuneți că nici n-o să se găsească? Ce tot spui dumneata acolo? Măsuri? Da' de ce să se ia măsuri? Ce măsuri? Tovarășe, să ști că mă supăr. Nu, nici nu vreau să aud. Țac! Uite că am și închis emisiunea...

Responsabilul stației de radiofrecvență  
Vălenii de Munte

Pt. conf. D. PĂDURARU  
corespondent

Colectiviștilor din comuna  
Belitori, raionul Roșiorii de  
Vede, regiunea București.

Cărînd la cîmp gunoi cu carul,  
Frunțași fiind pe-nțreg raionul,  
Colectiviștii știu că-n toamnă,  
Vor strînge roade cu... vagonul.

I. TERBESCU

EPIGRAME

Tractoristul frunțaș Gheorghe  
Popescu, de la S.M.T. Stîlpu,  
regiunea Ploiești, își păstrează  
cu cinste locul pe panoul de  
onoare.

Pe panoul de onoare,  
Ca la nuntă; cu alai,  
L-a urcat o herghelie  
De vreo patruzeci de cai.

## Tehniciană veterinară la... O. C. L.

— Nu vă supărați, tovarășu, poate cunoașteți unde e sediul gospodăriei colective?

— Cum să nu? Colo, pe dreapta, casa aceea...

— Mulțumesc! Știți, eu nu sînt din Filiași...

Din vorbă în vorbă, alîu că fata aceea trumusică și foarte lîndră, care mă îndruma, se numește Marcela Teodorescu și că este... tehniciană veterinară.

— Frumoasă meserie! exclamă eu. — Aveți sector zootehnic dezvoltat?

— Întrebați la gospodărie. Eu de unde să știu, dacă sînt ocupată cu țigările?

— Fumezi prea mult!

— Eu? Nuuu...

— Atunci ce iaci cu țigările?

— Le vînd!

— Asta-i bună. Păi dacă le vinzi, de ce le mai cumperi?

— Le vînd, tovarășe, că d-ai aia iau leață!

— Stai că nu mai înțeleg nimic. Nu ești tehniciană?

— Ba da. Am absolvit școala medie tehnică veterinară din Craiova.

— Și vinzi țigări?

— Da, la debitul nr. 79. Sînt... remizieră!

— Bine, dar profesia dumitale?...

— Eh, creșterea animalelor îți dă prea multă bătaie de cap. Pe cînd aci... un pachet de „Carpafi” zece „Mărășești”... ia banii... poftim restul. Nu-i mai simplu? Și ciștig destul de bine...

Rămîn perplex.

— Ți-aș pune o întrebare. Dați fiind că ai la bază calificarea de tehniciană veterinară crezi că e normal ca un tehnician veterinar să vîndă țigări? Nu-i păcat de învățătura pe care ai acumulat-o? Colectiviștii au nevoie de dumneata la colectivă, nu la debit!

— Și să-i las fără țigări?

— Nu! Lasă-i fără debitant veterinar că s-o găsi la debit un debitant veterinar! Și du-te la colectivă ca veterinar nedebitant!

— Acum, m-am obișnuit aici, e tîrziu!

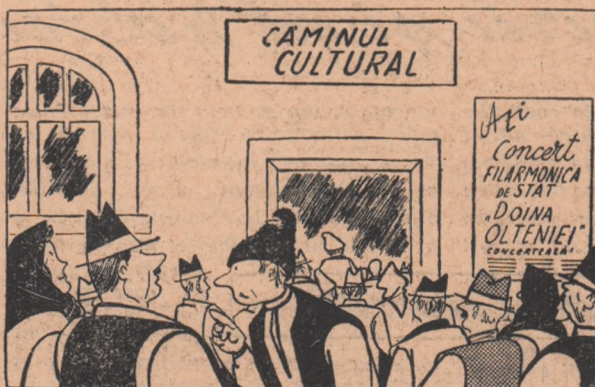
— Nu-i tîrziu! Mai bine un veterinar fost debitant, decît un debitant fost veterinar.

Am lăsat-o pe veterinară, că tocmai își făcea inventarul la debit. Poate, însă, că n-ar strica să-și facă și un inventar de conștiință profesională.

VALERIU FILIMON

(După o corespondență de la  
CAROL BORA)

Concertul prezentat de curînd de către Filarmonica de stat „Doina Olteniei” s-a bucurat de aprecierea unanimă a celor peste 500 de colectiviști care au umplut pînă la refuz sala căminului cultural.



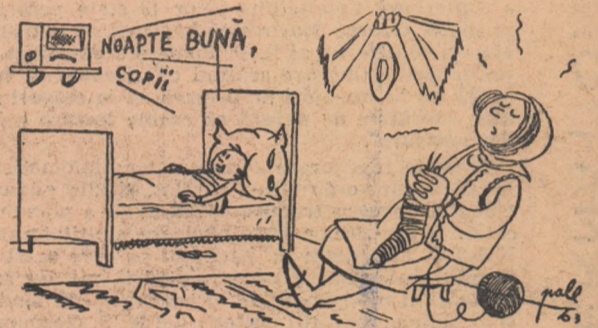
— N ai un bilet în plus?

In afară de biblioteca comună în Făcăeni (Fetești) sînt 15 biblioteci de casă și 287 biblioteci personale... (Coresp. CONSTANTIN FRINCU).



— Tot de la biblioteca de casă ai luat cartea?  
— Nu! De la biblioteca de-acasă!

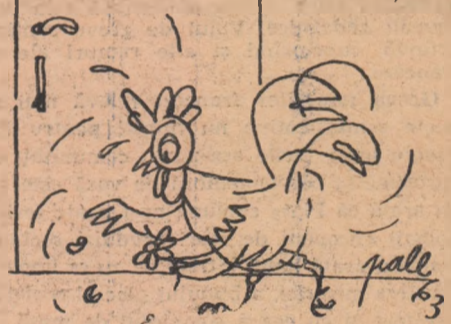
In comuna Smirdioasa (București), în ultimele săptămîni peste 100 de colectiviști și-au instalat difuzoare. (Coresp. IONEL TRIFU).



— Bunicuțo, ți-a plăcut povestea?

CAMERA  
INCUBATOR

G.A.C. din comuna Puiesti (Olteju) a obținut un mare număr de pui din incubatoarele proprii. (Coresp. MARIN GH. MARIN).



— ... Băiat... Fată... Băiat...

(Desene de T. PALL)

## Instantanee din comuna Leu-Oltenia

(După scrisorile trimise de TOMA I. DUMITRESCU)

Zilele trecute s-a deschis un curs cu o durată de 15 zile la care iau parte brigadierii și șefii de echipă din cadrul celor două gospodării colective din comună.

— Tăticule, vezi să nu mă faci de rușine!

(Desene de V. VASILIU)

